

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Bla j, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Una spun și alta fac

Se laudă bolșevicii că au făcut adevărate minuni în Rusia. Că au făcut lucrări cum nu s'au mai făcut de pe vremea Egiptenilor, a vechilor Greci și Romani. Și în privința aceasta au anumită dreptate, pentru că de fapt au făcut și unele lucruri bune, frumoase și folositoare. Le-a fost însă ușor, pentru că, asemenea Egiptenilor, Grecilor și Romanilor, au avut și ei muncitori în cinste, așadară n'au plătit munca.

Mai nou, ei au tras un canal dela orașul Leningrad, fosta capitală a Rusiei pe vremea Țarilor numită atunci Petrograd, până la Marea Albă. Canalul este lung de 226 kilometri.

Se fălesc ei mai departe că au scos de acolo nu mai puțin de 6 milioane și 7 sute mii de metri cubici de pământ (un metru cubic este o ladă de câte un metru de înălțime și de lățime și de lungime), că au despicat cu dinamită 1 milion 8 sute metri cubici de stâncă și că au folosit material de 4 milioane 8 sute metri pentru zăgăzuire și diguire.

Se mai laudă apoi, și cu tot dreptul, că au folosit 33 de mii de metri cubici de ciment, 980 mii metri cubici de lemne de lucru. Toate bune și frumoase și vrednice de laudă.

Se laudă bolșevicii că au trebuit să stârpească atâtea sute de kilometri pătrați de pădure, că au trebuit să zidească mai întâi atâtea sute de kilometri de șosele naționale și că au trebuit să construiască nu mai puțin de 26 zăgazuri noi.

Acei bolșevici însă cari de aceea au omorât pe țarul, țarina, țareviciul și întreaga familie domnitoare a Romanovilor, ca să ridice soarta muncitorilor; acei bolșevici cari de aceea au răsturnat marile imperii rusești ca să facă dreptate poporului împilă; acei bolșevici cari se laudă în lumea mare că la ei este raiul pe pământ; acei bolșevici cari au omorât sute de mii de cărturari pentru că să-și răzbuie asupra lor fiindcă i-ar fi prigonit pe proletari, cum îi numesc ei pe cetățenii și muncitorii săraci cari trăiesc numai din produsul muncii brațelor proprii — zic, acei bolșevici se mai laudă și cu aceea că la acel mare canal au muncit nu mai puțin de 150 mii de muncitori.

Uită însă dumniilor să mărturisească dreptatea, că, adevărat, acei muncitori au fost tot oameni neajășiți, țărani, muncitori de fabrici și cărturari, cari s'au opus or-

dinelor cu neputință de împlinit ale bolșevicilor.

Și, mai uită dumniilor încă ceva, ceea ce mărturisește acum un trimis al însuși Sfântului Părinte dela Roma, așadară om de încredere și de omenie: că dintre acești 150.000 de muncitori deportați acolo din pedeapsă, numai 10 mii, zi zece mii, s'au adus dinții acasă, ceilalți 140 de mii și i-au lăsat acolo.

Uită ticăloșii de bolșevici să mărturisească adevărul trist că acel canal de 226 kilometri este împrejmuț de 140 mii de morminte, zi una sută patruzeci de mii de morminte. Cine nu crede, să citească ziarul Sfântului Părinte dela Roma: „Osservatore Romano“.

Bolșevicii de aceea au răsturnat Rusia țaristă, ca să se facă dreptate proletarilor. Iată dreptatea pe care le-au făcut-o! Au omorât 140.000 de oameni în 18 luni!

Una spun și alta fac așadară bolșevicii, adevărată predică apă și bea vin.

Iată așadară adevăratul raiul bolșevicilor! Iată pentru ce ne ferim noi atât de mult de învățăturile bolșevicilor! Iată pentru ce-i bagă la noi în temniță pe propovăduitorii acelor învățături! Noi îi cunoaștem de mult, li știm ce plătesc. Oamenii fără Dumnezeu nu pot fi oameni de omenie. Nu au fost, nu sunt și nu vor fi, pentru că nu pot fi. Cinstea și omenia adevărată numai religia și credința în Dumnezeu o poate da. Iar celce este fără Dumnezeu și fără credință, ba chiar potrivnic lui Dumnezeu și credinței, după cum sunt bolșevicii, numai rele pot produce, chiar și când s'ar părea că au produs cel puțin ceva bine, cum ar fi canalul dintre Leningrad și Marea Albă.

I. M.

Ajutorul omenesc

Cetim într-o gazetă dela Sibiu că în ziua de 21 Ianuarie, la Jina din acelaș județ, a izbucnit un foc mare în ograda preotului Pompeiu Aceleneșu. Și au ars șura, grajdul, nutrețul pentru vite, precum și toate uneltele economice aflate acolo. Focul s'a întins și asupra acoperișului casei. La cumplita întâmplare era de față întregul sat, după obicei.

Când a sârbit bobotnia și asupra casei, oamenii au năvălit devalma prin odăi, să scape lucrurile de acolo. Mobilele, hainele, vasele, au fost aruncate în uliță, oale peste grămadă, cum se întâmplă la asemenea ne-

rociri. Ne putem închipui în ce hal se afla bietul preot, care vedea cum se întinde pârjolul. Preotesea era, sărmăna, cuprinsă cu eiși copilași mărunți, îngroziți și ei de moarte.

Când s'a potolit focul și nenorocita familie a căutat să și adune lucrurile risipite prin curte și pe uliță, cu sfâșietoare durere s'a văzut, că lucrurile celea mai de preț, vase, niște orologe de buzunar moștenite din părinți, albituri, covoare, fețe de masă, și alte asemenea, scăpate din gura focului, s'au făcut nevăzute...! Le înghițise pământul!

Pe deasupra, mobilele zăceau rupte, vasele sparte, încât familia preotească cu 8 copii (trei la școli și cinci acasă) s'a pomenit aproape goală. Focul a pustiit gospodăria economică a preotului, iar ale casei au dispărut și s'au stricat prin „salvare“.

Sărman preot și sărmani copilași.

Unde se poate închipui mai mare păgânătate decât într'un caz ca acesta. Vine lumea să te „scape“ de foc și te scapă și de ce-ți mai rămâne. Fără îndoială, nu toată comuna, nu toți locuitorii se vor fi făcut vinovați de asemenea „salvare“. De două ori nu! Înșă jale este, că totuși să se mai poată afla ființe omenești cari să răvnească la măruntele lucruri ale unei familii pe care o nenorocesc pârjolul.

Al doilea pârjol a fost mult mai groznic decât cel dintâi. Cât de adevărată este stihirea ce se cântă la „Paraelisul Preacuratei“: „Ajutorului omenească nu mă încredințai“

Cumințenia Turcului

În Istambul (vechiul Țarigrad) a ieșit de curând o lege nouă, și strașnică și ciudată în aceeași vreme. Pe viitor, în marele oraș al Turciei nimenea nu va mai putea să conducă vre-un autobuz, dacă nu este căsătorit. Scurt și la înțeles: cine vrea să conducă vre-o mașină care duce oameni cu plată, mai întâi să facă dovada că are nevastă!

Legea de mai sus a făcut-o consiliul orașului și o și aplică fără milă. Iar Turcii sunt oameni de rândulă; s'a făcut legea, ea se și ține cu sfințenie.

Când a ieșit vestea'n lume despre o asemenea lege, europenii călători prin Istambul au început a râde și au zis: dar asta ce-o să mai fie, neme Kemal? Ce-are a face nevasta cu șoferii? De unde până unde ai dreptul să-i silești să-și pună jugul căsătoriei după cap? Bre, bre, mare șodenie o lege ca asta!

Turcul însă n'a rămas dator cu răspunsul:

— Legea mea nu-i proastă, să știți voi mintoșilor de europeni! Că uite ce-am făcut noi de seamă: într'un oraș mare ca acesta, foarte adeseori s'au întâmplat nenorociri cu automobilele. Când azi, când mâine cineva

oameni loviți, tăiați, trimiși la spitale sau la cimitir. Și am aflat că șoferii cari au pricinuit asemenea poroboaze, au fost totdeauna dintre holtei. Holtei, în timpul când nu merge mașina, ori se dau la glăjuță, ori se apucă de cărți și joacă de noroc. Iar când sunt la volan, sunt cu capul plin, ori de beutură, ori de tulburare de cărți. Ba cei mai tineri au și capul plin de dragoste pândălnică. Și nu le stau ochii și mintea la meseria lor.

În schimb, oamenii căsătorii sunt mai limpezi la cap, mai cu grijă la mașină. Femeile fac oameni așezați și de treabă și din timierii cei mai sprâhuite. Odată se cunoaște cine-i om așezat și cine nu. Din acest motiv noi cerem la examenul de șofer și carte de căsătorie. Ai nevastă, conduci mașina. Dacă n'ai nevastă, n'ai mașină, punct.

Așa judecă tureul despre căsătorie. Și se pare că bine judecă. Iar acum, la Istambul, șoferii se însoară pe capete, după judecata turcească; ai nevastă, ai omenie!

Să nu se uite însă, că azi, nici la Turci nu mai e căsătoria cu multe neveste. Kemal Pașa a făcut rânduiala: un bărbat, o muiere.

Medici misionari. În misiunile din Asia, Africa și America, unde preoții misionari lucrează cu atâta zor pentru întoarcerea păgânilor la creștinism, e lipsă și de medici cari să vindece pe noli încreștinați. Pentru a crește acești medici misionari, s'a întemeiat în anul 1922 la Würzburg în Germania o casă, un fel de seminar, în care se cresc acești medici misionari. Până acuma au plecat dintre aceștia în misiuni 19 medici și 6 medice, după ce au depus votul (făgăduința) că se vor dedica cu totul și numai misiunilor. Mai sunt în această casă 49 studenți și 18 studente în medicină cari se pregătesc din greu pentru aceasta. Timpul de pregătire este de 9—10 ani, fiindcă trebuie să facă examene și în limba englezească sau olandeză, ca să poată rămânea în țările supuse Englezilor sau Olandezilor.

Ingerii păzitori

În apostolul din Dumineca a doua a postului mare (Evrei 1, 10—2, 3) ni-se spune, că *„ingerii sunt spirite slujitoare, cari se trimit spre slujbă pentru cei ce vor să moștenească mântuirea”*. Din aceste cuvinte se vede, că o seamă dintre ingeri sunt rânduiți de Dumnezeu, ca să ne păzească. Aceasta este de altfel părerea comună a tuturor sfinților Părinți. Precum au domnitorii de pe pământ câte o gardă, care-i păzește, întocmai așa avem și noi câte un gardist — ingerul păzitor, care ne păzește în toate împrejurările vieții noastre. Dar nu numai oamenii au câte un inger păzitor, ci și fiecare familie, sat, oraș ori țară, fiecare parohie, protopopiat sau dieceză. În cartea lui Dănilă din Vechiul Testament e doară vorba de ingerul păzitor al poporului iudevesc și despre ingerul păzitor al Perșilor și Grecilor.

Ingerii păzitori păzesc cu dragoste curată mai ales nevinovăția. Căci de câte ori nu s'a întâmplat, că numai ingerului păzitor i-s'a putut mulțumi, că a rămas în viață câte un copil mic. Așa de pildă când Englezii s'au bătut cu Francezii, între fronturi, în orașelul Villa Franca n'a rămas în viață decât un singur copilăș de șase luni, pe care numai ingerul păzitor l-a putut păzi, cu atât mai ales că aproape întreg orașelul fusese dărâmat de tunurile Englezilor.

Ingerii păzitori ne feresc de toate relele trupești și sufletești. Oare cine l-a scăpat pe sf. Petru din temniță? Ni-se povestește în Faptele Apostolilor cap. 12, că un inger al Domnului, care n'a putut să fie decât ingerul lui păzitor, l-a trezit din somn și l-a condus din temniță spre ieșire. Despre sf. Patriciu citim, că el a fost răpit pe când era copil, de pirăți (hoți de mare) și vândut în Irlanda, unde apoi devenise păzitor de porci. Ingerul păzitor însă l-a slătit să fie atent unde sapă porcii. Și iată că într-o zi porcii au scos cu boturile lor o comoară din pământ, cu care apoi sf. Patriciu și-a putut răscumpara robia.

Ingerii păzitori ne însoțesc în călătoriile noastre. Citim în Cartea lui Tovit din Vechiul Testament, că pe Tovit tânăr l-a petrecut în călătoria sa însă arhangelul Rafael. Când era să-l înghițea balena, l-a scăpat de moarte; tot Rafael i-a câștigat și pe Ragul de soție, li a dat datoria de 10 talanți dela Gabel și-l a dus în sfârșit în pace acasă la bătrânii săi părinți.

Ingerul păzitor ne reține dela relele ne întărește în ispite. Astfel citim în viața sf. Patroclu, care trăia în pustie, că el trăit foarte mult în pustie, învățând pe călugării mai tineri, când deodată li veni pofta să părăsească pustiu și să se reîntoarcă în lume. Atunci ingerul păzitor sfătuia să se urce pe un stâlp înalt. Patroclu se urcă și de acolo văzu toate hoțiile, cuceririle, preacurviile, detragerile și calomniile cari se întâmplă în lume, și atunci se hotărî definitiv să rămână în pustie și să devină sfânt.

Ingerii păzitori ne însuflețesc la virtute și ne întovărășesc pe calea desăvârșirii. Astfel citim în viețile sfinților că ingerul păzitor îl trezea pe sf. Raymond din ordonul călugăresc al Dominicanilor la mănăstire.

„Foiața UNIRII POPORULUI”

Dumnezeu

Un tânăr învățat, care era crescut în credința creștinească, băgase de seamă că vecinul lui se închină idolilor. Mare rățacit, — gândi el — să se închine unor păpuși de lut. Și-i tresu prin minte să-l aducă pe calea cea adevărată.

Încercă cu vorba lui blajină, într-o bună zi, când îl întâlnește în peartă:

— „De ce te închini tu idolilor? Numai unul e Dumnezeu nostru cel adevărat care a făcut cerul și pământul. Cine ne dă hrana? El. Și cine arată ochilor noștri toate frumusețile naturii? El. Cine cunoaște faptele și gândurile noastre? Numai El. Cum ne ascultă rugăciunile și ce putere are să ne dojenească sau să ne mângăie, să ne scape din nemorocire sau să ne piardă... Ce sunt idolii tăi? Pământ gol! Nici n'aud, nici nu văd. Cum vrei să faci ei, bine sau rău?”

Păgânul își ridică privirea cașieum ar fi vrut să pătrundă gândul tânărului învățat, apoi borborosi:

— Să nu te legi de idolii mei. Ei sunt buni. Mă ajută și-mi fac numai bine.

— Și o porni înainte.

— Ce să-i faci necredinciosului? Să-l lași așa, în prostia gândurilor?

— Ba nu — își zise înțeleptul. — Și într-o zi, când băga de seamă că vecinul a

plecat la munca câmpului, se furișă încetător în casa lui și nici una nici două, sfărâma toți idolii de lut ai păgânului.

— Îi lăsa însă idolul cel mai mare și-i înfipse și un ciomag în mâini.

— Și a venit păgânul acasă și când a dat de sfărâmurile idolilor, începu să strige și să urle de mânie.

— Idolii mei! Scumpii mei idoli! Cine a îndrăznit să facă această nelegiuire?

Tânărul învățat auzi vâlcărelile vecinului și veni de îndată. Păgânul eum îl văzu începu din nou:

— Idolii mei! Cine i-a doborât la pământ?

— Cine? Nu vezi tu că idolul cel mare a sfărâmat pe ceilalți cari sunt mai mici decât el?

— Nu-i adevărat — răspunse păgânul și mai mâniat. — Nu-i adevărat. Nu e cu putință. Niciodată nu l-am văzut făcând nici cea mai mică mișcare.

— Îl privi o clipă drept în ochi și apoi:

— Tu mi-ai sfărâmat idolii... Tu ai fost nelegiuitul! Tu vei fi pedepsit...

— „Vino-ți în fire — îi spune creștinul. — Dacă nu recunoști idolului tău atâta putere ca să facă ceea ce am făcut eu, un biet om, cum poți atunci să crezi că el este Dumnezeu atotputernic. Cel care a creiat cerul și pământul?”

Păgânul amuți. Cum încearcă să se lumineze cerul după ploae, așa se juca par'că și lumina pe fața lui.

A doua zi tânărul învățat se pomeni cu vecinul în pragul casei:

— Am sfărâmat și pe cel din urmă idol.

— Cum?

— Am sfărâmat și cel din urmă idol.

Ai avut dreptate.

— Și precum se luminează de-abinelea cerul după ploae, așa era de luminată acum și fața vecinului...

Fără să vrea par'că, genunchii lui se înclinau spre pământ. În genunchii pentru întâia oară și pentru întâia oară închinându-se lui Dumnezeu cel adevărat, își simți sufletul ușor, ușor, ca o pană...

*Pășești pe drumul vieții,
Oricât ar fi de greu,
Când te încrezi în tine
Și crezi în Dumnezeu...*

I. M. Rîureanu

Preacuviosul Talaleu Mărturisitorul

Pomenirea acestui sfânt s'a făcut la 27 Februarie

Se trăgea din Cilicia. Iubind viața sihăstrească, s'a dus la cetatea Gavalon, unde departe de cetate ca douăzeci de stadii (3 Km. 1/2) a aflat Cuviosul un loc înalt, întru care era o capîște afierosită dracilor. La acel loc și-a făcut o mică colibă, îndeletnicindu-se cu ostenelele sihăstrești și strimtorindu-se pe sine cu posturi, cu privegheri și cu rele pătîmuri. Pentru ceace dracii din capîște, cu multime de grozăvii îl înpăimântau. Dar Cuviosul i-a rușinat și i-a respins, bătându-și joc de neputința lor. Apoi dorind mai mari ostenele, și-a lăsat colibă și făcându-și o chilie

necat, iară pe Carrera din ordinul Iesuiților la rugăciunile de dimineață. Pe fericita Lidvina o mângăia pe patul suferinței. Sf. Izidor de câte ori n'a simțit îndemnul Ingerului său păzitor? Lui îi plăcea mult să meargă la biserică, fiind însă păstor de oi, nu le putea lăsa singure. Așa odată, așa de două-trei ori. În sfârșit odată i-s'a arătat Ingerul păzitor, care l-a trimis la biserică, făgăduindu-i că va păzi el oile în locul lui.

Ingerii păzitori se bucură de pocăința noastră, ceea ce ne mărturisește însuși Domnul nostru Isus Hristos, la Luca 15, 11. Un sfânt Părinte ne povestește, că i-s'a dat să vadă cum intra în biserică un păcătos și cum îl încunjurau dracii, iară Ingerul păzitor îl petrecea plângând. Ascultând însă făcătorul de rele predica, s'a întors și s'a spovedit. În clipita aceea i-a văzut pe draci mănioși și supărați, iară pe Ingerul păzitor veselindu-se.

Ingerii păzitori se roagă lui Dumnezeu pentru noi și duc la ceruri rugăciunile și faptele noastre bune. Pilda dela Luca 13, 6—9 trebuie înțeleasă așa, că vierul este Ingerul păzitor, iară pomul fără roade este sufletul fără fapte bune: »Oarecine avea un smochin sădit în via sa, și a venit căutând roadă întru el, și nu a aflat. Și a zis către vier: iată trei ani sunt de când vin roadă căutând în smochinul acesta, și nu găsesc; taie-l acum, pentru că mai și cuprinde pământul? Iară el răspunzând a zis lui: doamne, lasă-l și întru acest an, până-l voi săpa împrejur, și voi pune gunoier, doară va face rod; iară de nu, îl vei tăia și în anul ce vine«.

Ingerii păzitori ne stau într'ajutor în ceasul morții și ne conduc sufletul în lumea ceealaltă. Aproape în toate viețile

sfinților aflăm pilde, cum se îngrijesc Ingerii păzitori de sufletele lor încredințate, mai ales în ora grea a morții. Iară că ei duc sufletul nostru în lumea ceealaltă ni-o spune însuși Isus în parabola lui Lazar cel sărac, căci iată ce ni-se spune la Luca 16, 22: »Și a murit săracul și l-au dus Ingerii în sânul lui Avram«.

Ohiar de aceea, datorința noastră este 1.. să avem încredere deplină în Ingerul păzitor și să urmărim întru toate pildele și sfaturile lui, 2., să îi fim mulțumitori pentru binefacerile primite dela ei, 3., să ne ferim de toate relele, tocmai din stimă față de el și 4., să fim și noi asemenea Ingerilor păzitori, povățuitori ai semenilor noștri.

De aceea are biserica noastră acel minunat canon de rugăciune către Ingerul păzitor al vieții omului și de aceea a închinat ea ziua întâie a săptămânii, luna, cinstei Ingerilor, dupăcum se vede din condaucul de duminică seara și luni dimineața, pe care să-l zicem și noi zilnic: »Arhistrategi ai lui Dumnezeu, servitori ai mării dumnezeiești, povățuitori ai oamenilor și căpetenii ale celor fără de trup: ceea ce este de folos cereți nouă și mare milă, ca ceice sunteți arhistrategi ai celor fără de trup«.

Părintele Iuliu

Răspunsuri bine potrivite

Unul dintre cele mai urâte apucături și păcate ce a bătuit și bătut societatea este batjocura. Incepând dela cel mai mic, până la cel mai mare, acolo unde nu este spiritul lui Hristos, se supără unul pe altul prin luarea lui peste picior. Se batjocoresc copiii rău crescuți, se batjocoresc oamenii, cari nu știu bunăcuviință, se batjocoresc politicienii.

Dar se pare, că ura cea mai mare este cea a oamenilor lipsiți complet de spiritul lui Hristos, față de preoți și mai ales față de călugări. Însă nu odată se întâmplă, că batjocoritorii rămân cu buzele umflate de răspunsurile fine și pișcacioase ce le primesc dela acești ostași ai lui Hristos. Întâmplările ce urmează ne vor dovedi acest adevăr.

Aa odat călătoria cu un tren un călugăr iezuit cu numele Peter Roh și un ofițer, care avea cu el un sățeluș, să-i zicem: Bubi.

La un timp ofițerul se adresează cățelușului zicând: »Bubi, eu te voi duce la școală și îți promit că, de te vei purta bine, adevărat de vei fi cuminte, de vei învăța, de vei fi ascultător, și vei căpăta la sfârșit un certificat bun, să știi, că te fac *călugăr iezuit*«.

Atunci pâr. călugăr Peter Roh observând batjocura ofițerului fizice lui Bubi: »Da, însă bagă de seamă, că de nu vei învăța și vei fi neascultător, de îți vei bate joc de colegii și de profesori, sau de vei fi prost, mîgar, tembel și în sfârșit nici de o treabă, să știi că *ofițer va ieși din tine*«.

Un răspuns potrivit, încât dl ofițer batjocoritor rămăsese baltă și nu avea ce face decât să-și ceară sincere scuze dela părintele.

Altă întâmplare. Se știe, că cele mai minunate organizații sunt cele ale ordurilor călugărești. Deși la casele lor nu sunt femei gospodine, totuși lucrurile așa le sunt așezate în odăi ca și roțițele la un ceas, fiecare la locul lor, încât puțini sunt de aceia, cari făcându-le vizită să nu-i învidieze.

Așa un împărat german cu fratele său — prinț — făcură o vizită călugărilor Benedictini din imperiu, despre cari au auzit, că sunt strașnic de bine organizați. Și într'adevăr mi-

rarea nu le-a fost mică de cele ce au văzut.

Dar împăratului nu-i venea bine la socoteală de acești călugări și se gândea cum să-și bată joc de ei. De aceea când erau gata să plece, se adresează către superiorul călugărilor zicându-i:

»Sfinte părinte, am rămas foarte încântat de cele văzute la DV. și, în semn de mulțumită, imediat după ajungerea noastră acasă, vă trimit două persoane, doi studenți, cari intrând în ord să devie călugări«.

Prințul însă îl făcu atent pe tatăl său să nu promită și pe urmă să nu se poată ținea de cuvânt, căci poate nu va avea pe cine să trimită.

Dar împăratul îi răspunse într-o limbă străină: »*Îi trimit doi mîgari*«. Se înțelege, că părintele pricepuse, însă rămase liniștit.

La sfârșitul acestei conversații, când să-și i-a rămas bun, împăratul îi mai amintește încă odată starețului, că să fie sigur, că-i va trimite ce a promis.

»Mulțumesc« răspunse părintele și îi mi pare foarte bine, Maiestate, însă numai cu o condiție îi pot primi, conform regulii noastre călugărești; să-mi permiteți ca cei doi studenți, de cum vor intra la noi să poarte următoarele nume: *Unul numele Maiestății Voastre iar altul numele Alteței Sale Regale*«. La auzul acestor cuvinte au rămas ea trăzniți înaltele fețe și și-au zis, că mai mult nu vor încerca să-și bată joc de călugări și de nimeni.

Să ne servească de pildă întâmplările acestea însemnându-ne, că de câte ori vom încerca să ne batem joc de semenii noștri, ne vom produce mai întâi nouă zile amare și rușine, iar uneori am dori să se deschidă pământul și să ne acopere pentru a ne ascunde fața dinaintea celor pe cari vrem să-i batjocorim, ca și stimabilele persoane din întâmplările povestite.

Alexandru Todea

Cuptoare pentru uscat porumb

Până acum au început să lucreze șasesprezece cuptoare de uscat porumb și anume, zece în județul Roman și șase în județul Bacău. Se duce la uscare mai ales porumb pentru hrană.

† Regele Albert III. al Belgiei

Dăm aici fotografia din urmă a regelui Albert III. al Belgiei, care s'a nenorocit, dupăcum am arătat în numărul trecut al gazetei noastre, sâmbătă în 17 Februarie, făcând o urcare pe un munte și lunecând, dimpreună cu o stâncă desprinsă, în prăpastie. Regele Albert III. avea 59 ani, dar era foarte sănătos și bine. El domnește dela 1909.

prea mică, nemăsurată cu trupul său, a intrat în ea, avându-și fața lipită de genunchi. Către acesta mergând fericitul Teodorit episcopul Cirului, l-a întrebat:

— De ce te canonești, te pedepsești, așa le aspru?

Iară Cuviosul răspunse:

— Eu fiind supus la multe păcate și creștând, că ne vor îngrozi muncile, în viața viitoare, am aflat acest mod de viețuire, porivind trupului măsura muncii, ca să ușurez greutatea celor așteptate. Ci acele sunt mai cumplite, nu numai cu mulțimea, ci cu însăși lucrarea, căci sunt fără de voe. Iară ceea ce se face fără voe este lucru foarte dureros. Dar lucrul cel de voe, deși obositor, mai puțină cărbă aduce, căci osteneala este din voe iar nu silită. Deci dacă cu aceste mici scărbe oiu ușura pe cele așteptate, mare câștig oiu culege de aicea.

Acestea auzindu-le episcopul, foarte îl luda, pentru istețimea minții, că nu numai a lupte cu greutatea vieții, și altele delasine dădorea, ei și că pricinile acestora le cunoștea și pe alții învăța. Ziceau oamenii de rîmă prejur, că și multe minuni prin rugăciunea acestuia se făceau, nu numai oamenii și animalele vindecări câștigând. Deci locuitorii aceluia loc de demult aflându-se în îngânătate, s'au lăpădat de înșelăciunea lor trâmboșească primind strălucirea dumnezeiești amini, pe cari Cuviosul întrebându-i ca ajutori, a surpat capieștea dracilor și sfântă biserică prea mare au ridicat bunilor creștini. Și sihăstrește nevoindu-se fericitul, s'a mutat către Domnul.

Gavril Todica

Ce este mai nou în politică

Sedințele Parlamentului — Schimbare de miniștri — Partidul național-tărănesc își pregătește un nou statut — Iarăși mari sfaturi între țări

Parlamentul dela București până de curând a fost ocupat cu validările deputaților și senatorilor aleși. Oamenii opoziției s'au silit din răspuseri să arate abuzurile (nedreptățile) cari s'au făcut prin județe cu prilejul alegerilor, de către cei ce aveau puterea la îndemână. Guvernul s'a apărat cum a știut, iar la urmă voturile au decis. N'a fost invalidată (nimicită) nici o alegere, ceeace, de altfel, era și ușor de prevăzut. Atâta s'a întâmplat doar, că dintre aleșii guvernului patru senatori de bună voia lor s'au mulțumit de mandate, ca și partidele din opoziție să poată avea oameni în senat. Era un fel de dar pe care îl făcea guvernul față de opoziție, însă partidele din împotrivire nu s'au arătat prea bucuroase de această pomană.

După validări Corpurile Legiuitoare au trecut la așa numita »discuție la mesaj», adică la purecarea programului de lucru înfățișat de guvern prin hârtia de deschidere a parlamentului. Discuția este și acum în curgere și ea se urmează după obicei. Parlamentarii guvernului ridică în slăvă programul, iar opoziția îi aduce ponoase. Partidul național-tărănesc n'a dat decât o declarație de împotrivire și de critică prin rostul unuia dintre fruntașii săi.

Mai înverșunat față de guvern se arată d. Goga, care acuză partidul liberal că a fost prea aspru cu înfrângerea tineretului gardist. Au ajuns la închisoare — spune d-sa și — oameni cari nu s'au gândit la crime și turburări.

Din partea guvernului i-s'a răspuns însă, că chiar d. Goga ar fi avut o mare parte în turburarea sufletelor, prin ceeace s'a ajuns la fapte atât de triste ca uciderea primului ministru Duca. Domnul Goga s'a apărat din răspuseri și cu acest prilej a fost cea mai furtunoasă sedință dela deschiderea parlamentului încoace.

În sedința din 26 Februarie a parlamentului d. prim-ministru Tătărescu a înfățișat pe cei patru *noul miniștri* numiți de curând. În guvern s'a făcut adecă o înnoire, schimbându-se între ei titularii unor ministere, ori rămânând unii pe dinafară și intrând alții.

Miniștrii cei noi sunt:

Doctorul Costinescu la Muncă, în locul d-lui Constantin Dimitriu, ministru până ieri; Nicolae Teodorescu la Industrie și Comerț, în locul d-lui V. Sarm, care a trecut la Agricultură și Domenii în locul d-lui Gheorghe Cipăian, rămas pe dinafară. Ministru nou a fost făcut d. Const. Xen, fără portofoliu, adecă fără departament sau cancelarie.

Schimbările din guvern se vorbește că au fost făcute mai ales la dorința d-lui Dinu Brătianu și a bătrânilor din partidul

liberal, cari vreau să aibă cuvânt mai greu în guvern, condus mai mult de oameni tineri.

*

In afară de parlament, partidul național-tărănesc este acum ocupat mai ales cu reorganizarea sa, cu o premenire cum s'ar zice. În acest scop fruntașii partidului, membrii comitetului central de conducere, au avut de curând o sedință la București, în care s'a desbătut planul unui nou statut. Între altele a fost vorba mai ales, că partidul trebuie să aibă liste pretutindeni despre membrii săi, să se știe limpede cine este în partid și cine nu. Cine simte cu partidul, să aibă și curajul să'-o arete pe față. Când e vorba de putere, toată lumea aleargă la apel, dar în opoziție se cam spală pe mâni.

Noul statut se va trimite prin județe și se va și pune în aplicare, ca încercare. Iar primirea sau întărirea lui desăvârșită, se va face în congresul cel mare, ce se va ține în vară.

*

În lumea largă lucrurile stau destul de încurcate. Țările își tot măsoară puterile, căutând prietinii și alianțe ba 'n dreapta, ba 'n stânga. Iarăși au luat-o miniștrii cei mari la plimbare prin vecini. Între Paris, Roma, Berlin, Londra e un »vino-dute» neconținut. De când cu revoluția din Viena, bărbații de stat ai Europei tot plănuiesc, încercă și descurcă.

Mussolini ar vrea o tovărășie între Italia, Austria și Ungaria, pe care celelalte țări nu o văd cu ochi buni. Germania lui Hitler s'ar întinde spre Viena; nu vrea Parisul, nu vreau nici alții. Ungarii s'ar întovărăși cu oricine, numai să aibă de revizuirea contractelor de pace. Iar au în coaste Mica Antantă, pe d. Titulescu, Beneș și pe Sârbi. Ba mai este și »Blocul balcanic», încheiat de curând, care tot cam acolo iasă, că revizionistii să nu se prelatindă la planuri și gânduri rele. Să fie pe pace.

Așa stând lucrurile, nu-i mirare că politica cea mare a Europei se află cam încordată și »sărmanii» diplomați prânzești și cinează mai mult prin vecini, încercând și descurcând la ițe.

NOUL CANONIC DELA BLAJ. Marți în 20 Februarie membrii Venerabilului Capitlu din Blaj s'au întrunit în sedință prezidată de însuși Excelența Sa Înaltpreasfințitul nostru Mitropolit Vasile, ca să aleagă un nou canonic, în locul multregretatului Dr. Ioan Coltor. L-au ales pe pâr. protopop GHEORGHE DĂNILĂ al Bucureștilor. Cetitorii noștri îl cunosc pe pâr. protopop din coloanele gazetei noastre, fiindcă în anii primi al existenței gazetei noastre Sf. Sa făcea și scria: »Cum stă lumea și țara», și alți articoli. Noi îi dorim din inimă noului canonic multă tărie și însuflețire în noul post, în care s'ajuns atât de tânăr, având abia 47 ani de viață. Bunul Dumnezeu să-l dea viață îndelungată și plină de rezultate frumoase!

Milioane de oameni morți de foame

Un doctor austriac a tipărit o carte în care arată cât de mare este foametea în Rusia. El spune că în Rusia au murit de foame tot atâția oameni, câți au pierit și în marele război. Numărul celor morți de foame este de 5—6 milioane. Doctorul spune, că în anul acesta, în Rusia foametea va fi și mai strașnică.

Locul unde s'a nenorocit regele Belgiei

Pe acest loc s'a aflat cadavrul regelui Albert III. al Belgiei, după ce a căzut de pe stâncă, dela o înălțime de 100 metri. Fotografia noastră arată polițiștii cari au venit să cerceteze.

Dela lume adunate

Ilie Fluerașul

Părintele Maștei din Săcădate, făcă-i Dumnezeu parte cu dreptii, avusese într'un rând mescai daraveruri pe la Sibiu, ca tot omul. Și cum era Sfinția Sa om de ispravă, repede le-a dat de capăt. A mai și îmbucat un codru de mălaiu, cum se zice, în crucea amiezii, și până la plecarea trenului spre casă, încă era vreme.

Ce să mai facă, singur cum se afla pe ulițele Sibiului, în dogoarea zilei de vară? Il năpădiseră sudorile prin barba lungă, căruntă, ca și vîșoalele de pe Negoii, când le pornește focul soarelui.

Apăsător de căldură și de urît, cum era, ce-i dă prin gând:

— Săracu' Ilie Fluerașul, bun tovarăș din tinerețe, ce-o mai fi făcând el în casa aia galbenă de peste linia trenului, unde se aduc oamenii cu mintea pustii? Nici de douăzeci de ani nu i-am mai auzit de veste! O mai fi trăind? Nu i-o fi mai bine? Bietu' Ilie! N'am fost eu păstorul lui? Nu s'ar cădea să-l caut? Ba cădea. Hai să-l văd, că asta-i slujba preotului, să caute și să mîngăie pe cei năpăstuiți!

Zis și făcut.

Peste o jumătate de ceas, după întrebări și căutări pe la cancelariile casei de nebuni, părintele Mașteu se afla față în față cu Ilie, prieten de zile bune, când hoinăreau împreună pe potecile munților și umpleau cuprinsurile de cântece și de sbenguiri tinerești. Deatunci însă, cine știe ce blăstăm părintesc, lui Ilie i-a în-nourat mintea și comuna l-a trimis la vindecare în casa cu pereții galbeni. Mulți, mulți ani de-atunci!

A îmbătrânit și Ilie, sărmanul. S'a îngroșat și la chip și la făptură, să nu-l mai cunoști. Mustațele îi atîrnă încălcite, ninse, peste tullele țepoase din barbă și se uită bleg, destrămat într-o parte.

Când aude însă glasul cald, prietenos, al părintelui Mașteu, tresare ca vrăjit de-o putere nevăzută și ochii îi lucesc vii, deșteptați.

— Ce mai faci tu, măi frate Ilie? Mă mai cunoști pe mine, popa Maștei din Săcădate, prietenul și păstorul tău de demult?

— Cunosc, părinte Mașteu. Și ce bine-mi pare că te văd! Da' tare ești alb și bătrîn, părinte Maștei. O fi tot iarnă pe la noi și ninge mult?

Din vorbă în vorbă, cei doi cunoscători vechi își amintesc zile frumoase, ca doi oameni limpezi. Se și minunează părintele Mașteu că-l mai țin pe Ilie între zidurile închisorii cu spoiala de cicoare. Au inimă doftorii, să-l mai țină?

— Popo Mașteu, îți mai aduci aminte de fluerul meu? He hei, ce mai sculă? Știi cum răsuna vîile, când îi trăgeam doina ciobanului, că și-a pierdut caprele la munte?

— Uite, îl am și acum, popo Mașteu!

Zicând așa Ilie scoase dela brâu vechiul lui fluer de alun, înroșit de ani, și îl lipi de buze.

În clipa următoare, gangul temniții galbene, se prefăcu parcă deodată în gură de raiu la Negoii și curgeau, în sunet lin, tânguios, dogoritor, celea mai frumoase doine cari s'au putut auzi vreodată. Cântau parcă toate păsările și izvoarele dintr-o țară mîndră și frumoasă ca a noastră.

Părintele Mașteu stătea cu caerul de barbă proptit în piept și cu basmau mare, roșie, seca de lacrimi izvoarele sprâncenelor colilii. Plîngea de focul zilelor de demult și de soarta tristă a fluerașului.

De jur împrejur, ușile multe ale gangului nesfârșit s'au deschis, rînd pe rînd, și desmoșteniții gândului senin, au făcut și ei tabără, ascultînd.

— Plîngi, părinte Maștei? — zise Ilie deodată. — Să nu plîngi, că uite îți zic de joc, de veselie!

Și cînta, cînta. Ieșea zicala din lemnul răscopt, tivit cu găurele, de credeai că a dat volbura peste munți și peste văi. Ar fi deschis și mormintele, așa furtună de zicală. Hore, brăuri, învîrtite, țarine, ca'n vatra unui sat de munte românesc. Potop.

Nebunii din jur au prins a țopăii pe nesimțite. Ici, mai aproape, unul. Colo, altul. Ș'apoi toți împreună. Popa Mașteu, moșneag cu barba de fuier, încremenise de așa tropăială. Horă de nebuni!

De-odată Ilie Fluerașul opri zicala. Ochii îi erau roșii, ca aprinși de jaratec. Se oțeri, ca de-o părere vrăjmașă, și se răsti către părintele Mașteu:

— Tu nu joci, popo? Joacă!

Pe părintele Mașteu îl cuprinseseră fiorii.

— Ilie dragă, cum să dăntuesc eu, om bătrîn și preot? Eu am picioarele betege. Sunt mîncat de mătrice.

— Nu vreau să știu. Joacă, popo! Una, două... Hai!

— Nu Ilie, nu pot!

— Hai, brăulețu! Una, două... Hai!

— Nu, nu!

Ilie ridică fluerul în formă de rețevi și, cu privirile înspăimîntătoare, se răsti să deie. Se răstiră, cumplit, și ceilalți nebuni.

— Joacă, joacă!

Bietul moșneag simți că se învîrte lumea cu dînsul. Nebunii țopăiau în jur și Ilie, cu fluerul ciomag, se răstia îngrozitor, să lovească.

Pe părintele Mașteu l-au scos la aer gardienii, sosiți în grabă. Și seara, în tren spre casă, cu inima tot strînsă, își făcea cruci într-una și se ruga:

— Doamne, Doamne!

Mult n'a mai dus-o Părintele Mașteu. S'a stins, cîinînd:

— Săracu' Ilie Fluerașul!

A. Melin

O faptă creștinească

Cine n'a fost în Zlatna prin splendidul pas ce-l oferă pelerinului Valea Ampoiului, la 1 km. de Zlatna? Ei bine acest pas e îngîmădit de țigani, de aceea se și numește cartierul țiganilor. Sunt țigani nu-i vorbă, dar sunt creatura lui Dumnezeu — cu suflet și ei, — scînteie dumnezească. Bună parte din ei își fac datoriile creștinești după cum se cuvine, dar erau și 8 perechi de concubini. Mult s'a trudit părintele paroh local On. Iosif Bogdan ca să-i convingă de păcatul în care se tăvălesco, până în sfârșit a isbutit pe deplin.

Ei dar altă piedecă: nu aveau bani de cheltuielă. Și acestui neajuns i-a găsit soluția Păr. Bogdan a intervenit pe lângă ofițerul stării civile din Zlatna, ca să le facă căsătoriile civile gratuit ca și Sfinția Sa cumuniile bisericesti. Urmarea a fost, că astăzi toți concubinii țigani sunt mărturisii, cuminecați și căsătoriți pe lege!

(Pr. S. O.)

Umezeala îmbolnăvește galițele

Primăvara și toamna, când vremurile sunt ploioase, galițele se îmbolnăvesc cu duimul. Cauza este, că în cotețe este umezeală prea mare, ori pentru că sunt rău făcute, ori pentru că plouă înlăuntru. Galițele lăsate se doarmă afară, în pomi, încă se îmbolnăvesc foarte ușor. Din cauza umezelii galițele se îmbolnăvesc de aprindere de plămîni, de disenterie și de umflarea capului și a ochilor.

Trei gemeni deodată. Femela Ana Gruța din comuna Ciuguzel, jud. Alba, a născut trei gemeni, un băiat și două fete. Atît mama cît și copiii sunt sănătoși deplin.

Misionarul matrozilor. Înainte cu câteva săptămîni, episcopul de Haarlem din Olanda a hirotonit într-un preot pe pâr. Hans Welsch, care va fi misionarul matrozilor. Ca să poată cunoaște viața matrozilor, el a făcut un an de zile serviciu militar într-un vapor.

Puterea bisericii în Statele Unite. După cele mai noi date statistice, în Statele Unite Nordamericane sunt 20 milioane 268 mii 403 catolici, cari au 18 mii 260 biserici. Ei au dăruit anul trecut pentru ajutorarea săracilor 6 milioane dolari și au zidit două spitale cu 2 milioane 250 mii dolari. Acești catolici au cu totul 638 spitale, pentru misiuni ei au trimis sfîntului Părinte dela Roma 770 mii dolari, iară pentru misiunile din țara lor au dăruit 391 mii dolari. Pe acești catolici îi păstoresc 29 mii 782 preoți. Cu un cuvînt, în America se lucrează cu mult zor, așa că am putea lua pildă dela ei.

Sosit acasă după ce fusese 19 ani prizonier rus. În anul 1914 a fost făcut prizonier de către Ruși soldatul Ioan Crișan din regimentul 23 de honvezi din Deva. Ioan Crișan este de obârșie din Bârseu, jud. Hunedoara. În Rusia s'a însurat, luînd în căsătorie fata unui țaran bogat. Zilele trecute Ioan Crișan a venit acasă. L-a adus dorul de țară și de ai săi. El povestește foarte multe despre mizeria țăranilor ruși.

O groaznică nenorocire în Basarabia. Două sîni, pe cari se aflau 6 persoane, s'au înecat în râul Teaga din Basarabia în modul următor: Două surori cu bărbai lor și cu copilul nou botezat al uneia, veneau dela biserică cu copilul botezat atunci. Cum trecură râul, ghiața s'a spart și toți patru s'au scufundat în apă cu cai cu tot. Mama copilului a avut atîta vreme, ca să-și arunce copilul pe ghiața încă nespartă. Tatăl celor două femei, care venea singur în a doua sanie, a dat să prindă copilul. În clipita aceea însă s'a spart ghiața și sub el, înecându-se atît el cu copilul în brațe, cît și cei doi cai. 6 persoane și 4 cai înecați deodată!

Cum postesc mohamedanii. Mohamedanii, adică credincioșii prorocului Mohamed, cum sunt Turcii și Arabii, au o lună de post foarte strict, și anume luna Radam. În luna aceasta mohamedanii n'au voie nici să mînce, nici să fumeze ziua întregă, până seara tîrziu când se dă semnalul slobozeniei din turnul cel înalt al minaretului (casei de rugăciuni). Îndată ce se aude semnul, bărbaii își aprind țigarele ori luleaua, încep a fuma și apoi a mânca. — Mie mi-se pare că mohamedanii, cărora nouă ne place a-i numi păgîni, măcar că ei cred într-un Dumnezeu, ne întrec pe noi creștinii.

Cum își aprîndesc spaniolii catolicii gazetele lor. Gazeta cea mai de seamă a catolicilor spanioli este: „El Debate“. Acest ziar avea pe vremea regelui Alfons XIII, abia 80 de mii de cititori. După revoluție, ea are

200 mii abonați. Acest ziar are o tipografie proprie, care tipărește la ceas 60 de mii de exemplare de câte 48 de pagini. Casa și tipografia celui ziar sunt vrednice astăzi aproape 200 milioane Lei. — Ca să-și poată face casa aceasta și ca să-și poată cumpăra tipografia, catolicii spanioli nu numai că și-au plătit regulat abonamentele, ci a contribuit fiecare cu cât a putut. Un boier de al lor a contribuit singur 4 milioane 200 mii Lei — Unde suntem noi față de catolicii din Spania? La noi nu plătesc nici 10% din abonați, toți ceilalți așteaptă să le meargă foala în cinste, și, oricât îl rogi să-și dea seama că ne păgubesc și păcătuiesc prin aceasta, nici că le pasă. Bați toaca la urechea surdului. De aceea gazetele noastre unite nu numai că nu au făcut avere, ci s'au infundat în datorii, așa că nu mai pot ieși din ele.

A murit crotorul prințului de Wales. Prințul de Wales este moștenitorul tronului Angliei. El este vestit de elegant, pentru că el face moda bărbătească. Crotorul acestui prinț, bătrânul Archibald G. Forester, a murit zilele trecute în vârstă de 70 de ani. La înmormântarea lui au luat parte zeci de mii de oameni, toată lumea elegantă din Londra, în frunte cu reprezentantul prințului moștenitor. Iată ce frumoasă carieră a făcut un crotor simplu!

Pentru ce sunt atâtea divorțuri în Statele Unite. Nicăiri nu divorțează oameni atâtea ca în Statele Unite Nordamericane. Cauza este că nicăiri nu se încheie atât de ușor căsătoriile (bine înțeles în fața matricolantului civil) ca acolo. Iată cum se face o căsătorie în Statele Unite: Perechea se prezintă la primărie și declară că a trecut de 21 ani, întrucât este bărbat, și de 18 ani, dacă este fată. Iscălește această declarație, plătește doi dolari, și primește permisiunea de a se căsători. Afară-i așteaptă de regulă doi martori cari, pentru 50 centime, primesc bucurios slujba de martori. Cu aceștia intră în camera matricolantului civil, care-i pune pe martori să iscălească permisiunea de a se căsători, pe urmă o iscălește și el, iară perechea este declarată „căsătorită“.

Este Dej-ul oraș evreesc? În Dej sunt foarte mulți Evrei, și încă de cei drept-credincioși. Legea le poruncește ca sâmbăta nici să nu călătorească, nici să nu se mute. După ce însă foarte mulți dintre ei nu-și prea țin religia, o seamă de Evrei au împrejmuit orașul cu sârmă, ca să-i împiedice pe necredincioși în a părăsi orașul Sâmbăta și să arete că orașul este evreesc și că ei poruncesc acolo. Aceasta sârmă l-a costat peste 70 de mii de Lei. Văzând creștinii obrăznicia Evreilor, au rupt sârma, și au spart fereștile președintelui comunității evreiești din Dej. Poliția a făcut pe urmă ordine.

Un fost general rus moare ca cerșitor în Chișinău. La Chișinău Basarabiei a murit săptămâna trecută cerșitorul de 82 ani Pavel Cascaval, care fusese pe vremuri general în armata rusească. Adevăratul lui nume nu se cunoaște.

Cați locuitori are statul papal. La 1 Ianuarie 1934 statul papal avea cu totul 754 locuitori, dintre cari 232 locuiesc în Vatican, palatul dela Roma al Papei, iară ceilalți în celelalte palate ale Papei, și mai ales la Castel Gandolfo, palatul de vară al sfântului părinte.

Citiți „UNIREA POPORULUI“

Primăvara, nădejdea plugarului

Zilele sunt mai călduroase. Zăpada a început să se topească. În multe părți n'a rămas din ea numai petece, cari ori cât ar vrea să se mai țină, nu se pot. Razele soarelui le străbate și le subțiază într'una. Apa se scurge încet și pământul aburind se svântă ușor.

Sunt semne de primăvară.

Plugarii se bucură. Primăvara e nădejdea lor.

Se începe lucrul. Unele se scot la iveală. Se reparază și se pun în rând.

Se curăță prin grădină. Buruienile uscate se adună și se pun pe loc. În aceste buruieni sunt încuibate multe boale și tot feliul de gadine stricacioase, cari dacă rămân împrăștiate, vor ataca la vară toate legumele din grădină.

Se pregătește răsadnița, care se așează undeva în bătaia soarelui. Aici se samănă tot feliul de legume. Mulți pun în răsadniță și castraveți, ridichi de lună, lăptuci și fasole.

Dintr'o răsadniță bine îngrijită se poate planta cu răsad o grădină cât de mare. Și e bine ca în grădină să se cultive legume cât de multe. Sunt multe mâncări cari nici nu se pot pregăti fără legume. Pivnița fără legume e ca și hambarul fără grâu.

Pe câmp se începe aratul și sămănatul. Fiecare plugar se trudește să-și are pământul bine și adânc. Samănă grâu de primăvară, orz și ovăs. Se îngrijește de sămânță aleasă, bună și sănătoasă. Sămânța de porumb din anul trecut nu e bună. Nu e coaptă bine și sămânță ne-coaptă nu răsare. Toți plugarii se vor îngriji de sămânță de porumb mai vechiu. Ministerul de agricultură a și dat poruncă, ca toate fermele statului și toate Camerele de agricultură cari au porumb vechiu, bun și sănătos, să-l țină la îndemâna sătenilor și să-l împărțească numai pentru sămânță. Dacă în primăvara aceasta nu se va sămăna porumb bun, se poate întâmpla ca

la toamnă să nu se poată culege nici atâtea porumb cât s'a cules în toamna trecută.

În toamna anului trecut și trifoiul și lucerna au dat puțină sămânță. Vremea din anul trecut n'a fost potrivită nici pentru trifoi și lucernă.

Plugarii cari n'au sămânță de trifoi și de lucernă, să-și câștige din bună vreme. Să nu cumpere însă numai sămânță curățită de torțel și de orice alte sămânțe de buruieni ce s'ar putea găsi în ea. Dela oricare comerciant vor cumpăra sămânță de trifoi sau de lucernă să ceară și dovada ca acea sămânță a fost curățită. Sămânța curățită se află numai în saci plumbuiți. Plumbuirea se face numai de Institutul de cercetări agronomice al României sau de Stațiunile de decuscutare — curățire — ale Camerelor agricole din Blaj, Brașov, Cernăuți, Cluj, Deva, Oradea, Târgu-Mureș și Timișoara.

Plugarii cari au sămânță de trifoi sau lucernă, însă nu sunt siguri că e curată, s'o ducă negreșit la Stațiunea de decuscutare pentru ca s'o curățe și numai după aceea s'o sãmene.

Primăvara se încep toate lucrările economice. Să lucreze toți cu chibzuială și cu toată dragostea și atunci pot să fie asigurați ca nădejile puse în primăvară, vor fi întemeiate de toamnă.

Ion Popu-Câmpeanu

Despre arături

În zilele de azi fiecare agricultor e dator să înțeleagă, că, fără o lucrare rațională, pământul nu mai poate aduce o recoltă care să-l asigure lui și familiei un trai mai bun. Tot mai mult vedem, fiecare din noi, că suntem nevoiți a părăsi mijloacele învechite de lucrare a pământului și a trece la lucrarea înțeleaptă. Și ce înseamnă aceasta? Înseamnă a lucra pământul în așa fel, încât să fie în stare de a primi și reține umezeala necesară și a-l face cât mai potrivit pentru dezvoltarea plantelor.

Ori primul progres (înaintare) care ar trebui să se facă în agricultură, este în domeniul arăturilor, căci decât o sămânță aleasă într'un pământ arat prost, mai bine o arătură comună (mai de rând).

Prin arătură pământul se primenește, se schimbă an de an. Dar ca să aducă ea roade bune, trebuie să avem în vedere adâncimea, timpul și felul în care s'a făcut aceea arătură. Acel dintre agricultori, cari vor și să se fo-

Ingropăciunea regelui Belgiei

La înmormântarea regelui Belgiei au luat parte mai mulți regi, principii și președinți de republică. Pe chipul nostru se vede regele Bulgariei Boris în uniformă militară urmând sicriul, deastânga lui președintele republicii franceze Lebrun în civil cu joben (pălărie înaltă scilpicioasă) pe cap, urmează apoi, în uniformă de ofițer de marină, prințul de Wales, moștenitorul tronului Angliei cu prințul Olaf al Norvegiei, apoi prințul Nicolae al României și alți prinți.

Noua pereche regală belgiană

Dăm aici fotografia noii perechi regale Leopold III. și regina Astrid, fata regelui Suediei. Noul rege este numai de 33 ani și a depus jurământul în ziua de 23 Februarie, mai întâi în limba franceză și pe urmă în limba flamandă. El a spus: „Belgia va continua să se asocieze la opera organizării păcii. Ea rămâne însă totdeauna ferm decisă să facă toate jertfele de lipsă pentru a asigura apărarea pământului său și a libertăților sale. Sunt cu totul al țării mele, și urez Belgiei să-și continue destinele sale pe calea progresului și prosperității”.

Iosească mai bine de acestea date, aceia vor face arătura cea mai bună.

Arătura se face adâncă, pentru a aerul să poată pătrunde mai ușor printre buciștile de pământ, deci să se aerisească. Această aerisire face să se poată desvolta în pământ ființele acelea mici care ajută la dospirea pământului. O arătură adâncă într-o regiune (ținut) secetoasă ține locul unui burete pentru apă, ajută deci la lupta contra secetei.

Adâncimea la care se poate ara, depinde de felul pământului și timpul în care se face. Nu putem face nici odată greșala de a ara adânc în locurile care au pătura dedesupt formată din sărături și care scoase la suprafață ar fi vătămătoare plantelor din cultură. De asemenea nu vom ara adânc pe locurile prea înclinate, unde apa ar putea să spele acea pătură de pământ. Nu putem apoi ara adânc vara, când avem căldură mare și evaporația (pierderea apei) puternică. Vom face aceste lucrări deci numai începând cu Octombrie s'au mai târziu, după regiune. Vara vom face numai arături la suprafață de 4—8 cm. apoi dăm imediat cu o grapă.

Timpul când se face arătura este deosebit de mare importanță. A ști să alegi timpul, înseamnă a face o arătură bună, a economisi putere și a da plantei ce vine un strat de pământ în care să crească cel mai bine. Trebuie să știm când să decidem pământul nostru pentru, pentru a primi apa de ploaie, când și cum să oprim această apă de a nu se pierde, căci se zice: un pământ fără apă este ca un corp fără sânge.

Așa cum sunt timpurile pela noi, ar fi bine ca pentru sămânțurile de primăvară, să se facă toamna arături adânci. Aceasta din

motivul că în felul acesta obținem un pământ bine mărunțit de ger, cu mult nutreant pentru plante și cu buruieni mai puține.

Acestea ar fi în general de observat în facerea unei arături bune în cultivarea înțeleaptă a pământului. Aci dintre agricultori cari vor înțelege modul de executare al acestor lucrări, pot fi mândri de meserie, pentru că tot meșteșugul unui bun agricultor stă în a ști să folosească apa, aerul și materiile hrănitoare pe cari natura ni le dă nouă din belșug.

Victor Frâncu
Inginer agronom

Porumb pentru sămânță

Se știe că anul trecut producția noastră în porumb a fost foarte slabă. Cauza este cunoscută de toți. Mersul vremii a fost puțin favorabil, pentru că această bucată prețioasă să se poată coace, rămânând porumbul necopt toamna și'n cele mai multe locuri rămânând aproape în lapte.

Din această cauză în regiunile muntoase s'a simțit lipsa porumbului, iar bieții agricultori cu foarte mari greutăți puteau să-și câștige banii de lipsă pentru cumpărarea lui, care însă era destinat pentru hrană.

În ultimul timp, văzându-se așa de slabă producția în porumb, străinii căutau să speculeze asupra prețului porumbului, luând sume mari, până când n'a intervenit statul. Acum, când se apropie primăvara, trebuie să ne punem o întrebare: oare de unde vom avea porumbul pentru sămânță în anul acesta?

Statul văzând, că porumbul în unele regiuni ale țării noastre nu s'a copt, și că acele părți nu vor avea ce sămăna, Ministerul agriculturii a început a lua încă de cu bună vreme măsurile necesare pentru acest scop.

S'a cercetat, cât porumb avem din diferitele feliuri: cincantin, moldovenesc, pignoletto (portoaliu) românesc, scorumnic și altele, și totodată cu aceasta s'a stabilit cât trebuie pentru însămânțarea de primăvară.

Pentru aceasta Ministerul de agricultură cumpără toate aceste feluri de porumb de bună calitate, ca să poată acoperi nevoile plugarilor noștri. Cumpără acest porumb dela toți agricultorii cari au avut recoltă bună, contribuind și ei la ajutorarea plugarilor cari vor face însă-mânțările la primăvară.

În cazul cel mai nefavorabil, dacă nu s'ar afla porumbul de ajuns pentru însă-mânțare, Ministerul de agricultură a constituit deja de pe acum două comisii, cari se culeagă informațiuni asupra cantităților disponibile în țările Iugoslavia și Ungaria, cercetând și prețul lui.

Ar fi foarte rușinos lucru, dacă cantitățile necesare de porumb pentru sămânță nu s'ar găsi la noi în țară, țară agricolă, și am importa poate cantități foarte mari de porumb. Dar să sperăm, că această comisie o să cerceteze mai bine hambarele agricultorilor noștri, în cari vor afla ceea ce caută, acasă la noi și nu în străini.

Toate aceste cantități de porumb, cari le va da Ministerul de agricultură pentru sămânță, desigur, că se vor împărți cu ajutorul Camerelor de agricultură, care cunosc mai bine nevoile regiunilor lor.

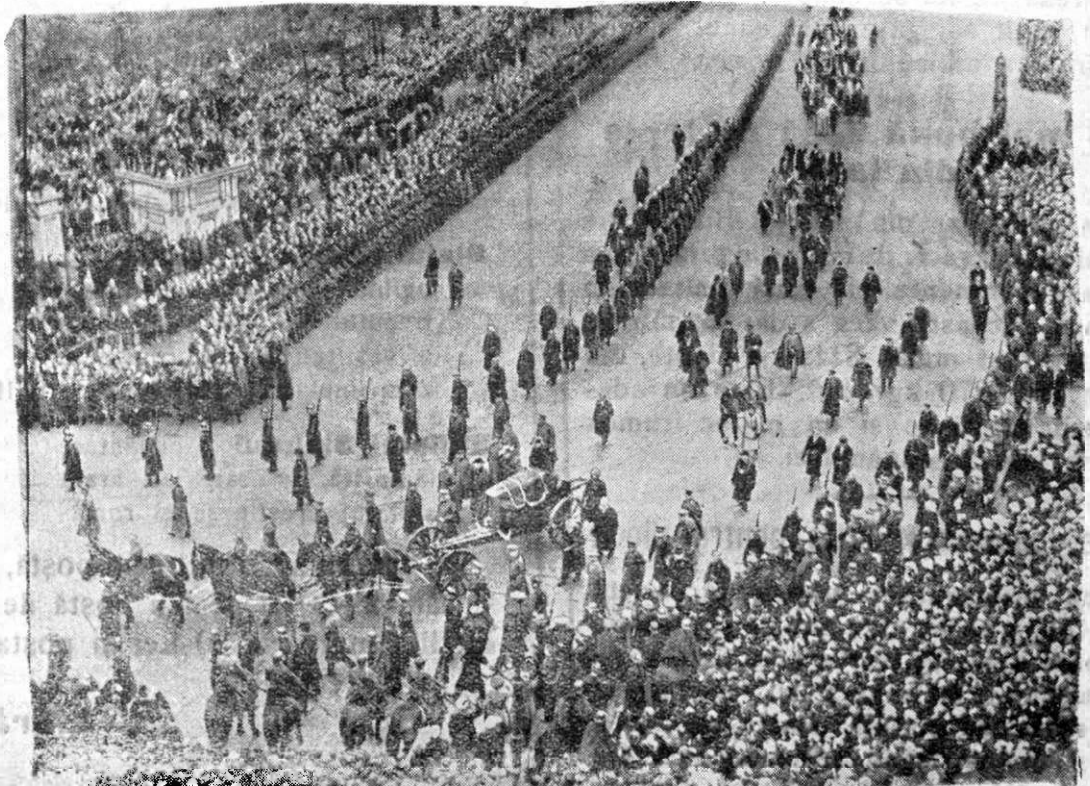
Prețul pe care se va procura acest porumb Ministerul de agricultură încă nu l-a fixat; noi însă credem că se va face o cât mai ușoară modalitate de plată.

Ar fi bine să se dea porumbul necesar pentru sămânță, în vederea recoltei de toamnă, care sperăm că o să fie mai bună ca anul trecut. Sau dacă această modalitate de plată nu ar fi aprobată de Minister, atunci ar fi bine să se dea acest porumb pe un preț cât mai mic, pentru că toți agricultorii să-și poată procura sămânța necesară pentru noul an.

Fără de o sămânță sănătoasă nici nu ne putem gândi la o recoltă bună, din care să putem acoperi cheltuielile de producție; mai ales dacă prețul cerealelor nu se va urca.

Să nădăjduim că bunul Dumnezeu va îndrepta toate lucrurile spre bine, aducându-ne anul acesta o ușurare a vieții prin îndepărtarea crizei. **O. I. Barna**

Cea din urmă cale a regelui Belgiei

În chipul nostru se vede sicriul regelui așezat pe un afet de tun și tras de 6 cal. Urmează apoi calul de călărit al regelui, dus de un soldat, pe urmă regii și prinții cari au ținut să-l petreacă la groapă.

Cum își cresc Japonezii copiii

Doamna Ozaki, soția primarului orașului Tokio (capitala Japoniei, cu 2 milioane și jumătate locuitori) scrie în marele ziar francez „Matin” un foarte frumos articol despre felul cum se face educația (creșterea) copiilor în Japonia.

Atât bogații cât și săracii salută cu mare bucurie nașterea unui copil, pentru că în Japonia e mare păcat a nu avea copii. Mai mult, femeia măritată nu este sigură că rămâne măritată cu acel bărbat până nu dă naștere unui copil.

La șase zile după naștere copilul primește un nume. Dacă este băiat, primește numele tatălui și încă un conume, cum ar fi la noi numele de botez; iară dacă este fetiță, primește un nume de desmiardare, cum ar fi bunăoară Matsu = statornica, Faka = norocul, Tamam = piatra prețioasă.

Copiii se cresc cu mare îngrijire și gingășie, dar totdeauna și foarte strict. Ei sunt dedați încă dela început cu supunere deplină față de părinții lor. Fetițele sunt silite să asculte până și de frații lor.

Copiii trebuie să meargă, îndată după scolare, și să se înfățișeze părinților lor, să se plece adânc și să-i întrebe: „Cum vă aflați? Cum vă este sănătatea?”. La începutul fiecărei mâncări ei trebuie să ridice farfuria până la frunte, să facă un compliment și să mulțumească părinților că i-au învrednicit să-i lase la masă.

Când merg de acasă, trebuie să îngemuneze în fața mamei; iară când merge tata de acasă, ca să-și vadă de daraveri, copiii îl petrec până la poartă și-i zic: „Dumnezeu fie cu tine, ca să te întorci în pace acasă!”.

Mirare e apoi că, astfel fiind crescuți copiii japonezilor, țara progresează și este din zi în zi mai puternică și mai temută.

Mă întreb, oare n'ar trebui să luăm și noi pildă dela acești păgân?

Fel de fel

O boală nouă la albine

În Bulgaria s'a ivit o boală nouă la albine. Poporul o numește *zdranfe*. Aceasta boală a adus multă pagubă. Dela 1925, când s'a ivit mai întâi și până azi, aceasta boală a nimicit 6320 stupi. Priciile boalei și lecuirea ei, nu se cunosc. Învățații se tradesc mult să găsească leacul și felul de apărare a albinelor de aceasta boală.

Cea mai bună vacă de lapte din țară

Un gospodar din județul Brașov are cea mai bună vacă de lapte din țară. Vacă e de rasă Simmental-elvețiană, bălțată alb cu galben. Aceasta vacă a dat în 355 de zile, cât a fost mulsă 8114 kgr. lapte, din care s'a scos 270 kgr. unt. Este un adevărat izvor de lapte și un mijloc frumos de câștig pentru stăpânul ei.

Cum se păstrează ouăle pentru clocit

Vine primăvara și trebuie să punem cloște. Ouăle ce se pun sub cloște trebuie să fie proaspete. E foarte greu însă să se pună ouă dintr'o singură zi. De aceea trebuie să se ia măsuri pentru păstrarea oușlor și anume, când se iau ouăle din cuib se curăță cu o cârpă curată apoi se așează în grâu sau orz sau în nisip uscat

și mărunț. Pentru păstrarea ouălor e bună o ladă anume, în care se pune un strat de două degete de grâu, orz sau nisip, apoi se așează ouăle fie pe lature, fie pe vârf. Când se așează pe lature, trebuie întoarse în fiecare zi, când se așează pe vârf, se pun totdeauna cu partea cea mai ascuțită în sus. Ouăle să nu se atingă niciodată cu degetele pline de unsoare sau de petrol, căci orice unsoare sau petrol astupă găurile din coaja oului și se îngreuează ieșirea puilor, cari adeseori se înăbușă.

Cartofii înghețați

Iarna adeseori se întâmplă că îngheață cartofii. Acești cartofi se pot desgheța bine, fără a se strica și fără a se înegri, dacă se țin vreme de 12 ceasuri în apă sărată, topind 100 grame sare în un kilogram de apă. După ce se scot din apa sărată se usucă la aer cald.

Bani în lăzi

Până în ziua de 15 Decembrie 1933, au fost la Banca Națională din București și în orașele de reședință a județelor 62.329 persoane și au cerut să li-se schimbe hârtii de câte o mie lei. Toate hârtiile aduse de acestea persoane au o valoare de 5 miliarde, 631 milioane, 719 sute de mii de lei. Pe sate vre-o 30.000 persoane au schimbat hârtii de câte o mie în valoare de 849.153.000 lei. Deci aproape 6 miliarde și jumătate bani în hârtii de câte o mie au fost ținuti în ladă până în ziua când s'au adus la schimbare.

Vasile Benzar a lui Zaharia com. Repedea-Maramureș. Trimite-ne adresa exact și numărul cu care primești gazeta.

M.O.A. Bălbănuș protopop, Mărghița. Recunoscători râvnei cu care contribuți la răspândirea gazetei noastre, răspundem: Cei 150 Lei i-am trecut în contul abonamentului lui Gheorghe Pereni cantor. V'am anunțat însă pe D-Voastră de primire, căci D-Voastră ați expediat banii.

P. Șimăndan. — Am primit în 16 Decembrie 1934 Lei 150.

Am primit câte 75 Lei dela următorii: Carolina Beres, Benke Petru, N. Tomuța, Petru Ferki, Adam M. Giurgiman, Stan Alimpe.

Câte 150 Lei: Moisa Gavril, Nicolae Colorim, Ioan Mihu, Of. parohial Vălcăul de sus, Romul Mihalca, Trăușan George, Ionuț Pandea, Motiuc Gavrilă, Nicolae Boariu Raico, Dușia Nicolae, Florica Covaci.

Alte sume: Ludovica Daseal 180; Eugenia Poadoabă 100; Augustin Bolșa 50; Nicolae Velțan 200; Aurel Marcu 600; Iosif Dobra 40; Pavel Marcu 100; Ioan Lie 175; D. Vamoș 40; Simonca Aurel 80;

Anton Erdeș 450; Rus Mihail 110; On. Lud. Vida 220; Victor Silaghi 120; Ioan Mărginean 40; Anicuța Mesaroș 40; Sarca Vasile 40; Dr. Aug. Rațiu 500; Betea Vasile 50; Raveca Popa D. 100; Mircea Gavril 200; Dumitru Pleșca 200; Carol Maroși 500; Teodor Vodă 300.

Redactor: IULIU MAIOR.

Cețiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

Cărți de învățătură și petrecere

La Librăria Seminarului Teologic din Blaj se află de vânzare următoarele cărți scrise pe înțelesul tuturor de Alexandru Lupeanu-Melin, directorul gazetei „Unirea Poporului”:

Sămânța viitorului, îndemnuri luminoase pentru părinți, cum să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu, spre binele lor și al neamului . . . . . Lei 3—

În pragul vremii, învățături pentru sâteni în timpul de prefaceri prin cari a trecut lumea dela răboiu încoace . . . . . 10—

Blajul istoric în icoane sau oglinda în care se vede întreg trecutul de jertfe și de lupte al vestitului oraș românesc dela îmbinarea Târnavelor . . . . . 10—

Sufletul Blajului o cuvântare lămurită, în care se arată sufletul creștinesc și româ-

nesc pe care l-au avut arhierii și cărturarii cei mari ai Blajului . . . . . 8—

Copiii în războiu, povestiri duioase din zilele pline de dureri ale marelui războiu . . . . . 2—

Cărlig vinde pe Suru, piesă de teatru pentru reprezentațiile de prin sate, plină de haz, care face multă voie bună . . . . . 5—

De pe Secaș, poezii populare foarte vechi, culese în comuna Roșia de Secaș de un cărturar de de mult . . . . . 8—

Cartea Crailor sau cântecele lrozilor la Nașterea Domnului . . . . . 10—

Banii se trimit prin poștă, pe înainte, cu mandat postal, adaogându-se și câte 2—3 lei pentru poștă de fiecare carte dacă se cer separat. Toate cărțile împreună 60 Lei și poșta o plătește librăria.

Se cer dela

Librăria Seminarului Teologic, Blaj